

[Økonomiministeren.]

med et forslag, der vedrører kreditområdet, får vi at vide, at det har overhovedet ingen interesse, det vil man overhovedet ikke medvirke til. Det forekommer mig underligt.

Til hr. Nyboe Andersen vil jeg sige, at det fremgår jo klart både af bemærkningerne og af lovforslagets tekst, at der også bliver tale om, at vi i den aftale, der skal sluttes med banker og sparekasser, må foretage ændringer og begrænsninger i de aftaler, der hidtil har været gældende. Men jeg pegede på som noget, vi måske kunne blive enige om, at det ville være hensigtsmæssigt, at man sikrede sig, at de regler, der kom til at gælde for udlån for disse pengeinstitutters vedkommende, også kom til at gælde for andre pengeinstitutters vedkommende, sådan at man ikke derigennem kunne svække, skal vi kalde det det egentlige officielle udlånsmarked.

Så siger hr. Nyboe Andersen: hvorfor vil regeringen ikke sikre sig et enigt folketing? Altså udsætte sagens behandling, lade den gå til forhandling med bankerne og sparekasserne, lade resultatet af disse forhandlinger nedfælde sig, så ville regeringen have den styrke — hvis man vælger den fremgangsmåde — at man har et enigt folketing bag sig. Bag hvad?

Se, hvis de tre borgerlige partier var stået op her og havde sagt: all right, det er vi villige til at gå ind i. Det kan godt være, det ikke har den store effekt, som regeringen tillægger det, men det er vi villige til at gå ind i. Men den eneste, der gav en lille smule, jeg vil sige et lille pip af positiv indstilling, var hr. Dahlgaard, der talte om, at man var skeptisk indstillet over for det, men der var dog et par punkter i regeringens forslag, som måske kunne have en positiv værdi.

Jeg ville da nok sige, hvis jeg sad på den anden side af forhandlingsbordet og vidste, at de tre borgerlige partier massivt var gået imod disse tanker, så ville jeg føle det som en styrkelse, så derfor må jeg sige: der kan

ikke være anledning — ikke skygge af grund til — at vi ikke skulle søge dette forslag gennemført hurtigst muligt, så vi hurtigst muligt kan komme i gang med de drøftelser med det udgangspunkt, at man ved, at lovforslaget er vedtaget, og at det kan blive effektivt.

Til hr. Dahlgaard — ja, jeg har sådan set svaret hr. Dahlgaard. De bemærkninger, jeg gjorde, skal ikke forstås sådan, at vi mener, det er rigtigt at lade forslaget ligge, til forhandlingerne er gennemført. Vi mener tværtimod, at det er rigtigt at gennemføre forslaget nu af hensyn også til disse forhandlinger.

Og så behøver vi vel ikke at fortsætte de sproglige studier. Hr. Dahlgaard stoppede i midten af det 19. århundrede. Hvis han var gået lidt længere ned i tidsfølgen, så ville han vide, at i dag anvendes udtrykket „hele den tyrkiske musik“ om en ganske farverig samling af kønssygdomme.

(Kort bemærkning).

Stetter: Det er indrømmet, at den automatiske låneret er en ulempe, men vi må jo også se i øjnene, at hvis lønmodtagerne ikke har denne låneret, må vi formentlig give afkald på en meget væsentlig del af den private opsparing. Ja, det kan ikke nytte noget, at økonomiministeren ryster på hovedet, for det praktiske liv viser, at den enkelte reagerer på den måde, at man sparer op for at nå et eller andet forbrugsgode, og da inflationen rider så stærkt, som den gør, ja, så køber man det ofte ved at optage lån, og det kan man ikke forhindre; forbruget kan ikke holdes nede. Det er en illusion at tro det, og derfor vil vi nok være med til at styrke Nationalbanken over for de kreditformidlende virksomheder, som ikke overholder spillereglerne, men vi vil ikke være med til at give økonomiministeren en bemyndigelse til at bestemme, til hvilke formål kreditten skal ydes. Det være sagt klart. Men der lå fra vor side et tilsagn om at undersøge og overveje, hvordan vi kan styrke Nationalbanken i dens forsøg på at føre en fornuftig penge- og kreditpolitik.